ANDRA SAMLINGEN

DIKTER

AF

MIKAEL LYBECK

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 2 kr.; inb. 3: 25.

UNIV. BIBLIOTH.
* 1896 *
HELSINGFORS

ANDRA SAMLINGEN

DIKTER

AF

MIKAEL LYBECK.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1895.

DIKTER.

INNEHÅLL.

1.

En moder 9
Poesins vandring 11
I sorgens år 15
Seklernas arf 19
Den dödsdömda tanken 23

2.

Gåtan 27
Förklaring 29
Osynliga vägar 31
Till lifvet 33
Drömmen 36

3.

Den dödes sång 39
Staketet 53
Afsked 55
I systrar, I bröder, I älskande par 57
Den gamle 59

En kvinnas bön 62
Hvar är du, mor? 65
När rönnen blommar 68
Glömskans sjö 70
Fjärdarnas gråskägg 74
Ruskväderskväll 78
Steppmelodi 80
Vårmotiv 82
Midsommarsvaka 85
Höstregn 88
Julmorgon 91
Förtalet 95
Misse 96
"Min man" 99
Guldfynd 102
Repliker 103
Min vän af hösten 107
Liten lefver än 109
Stam-tafla 111

1.

Till is förfrusen är tanken,
och kall våra känslors brand.
Ur drifvan vår skorsten röker,
man finner oss knapt, om man söker —
den hvita vintern beherskar
vårt ödes ödemarksland.

En moder.

Vid Finlands nyår 1895.

Afund slog mig för lifvet lytt,
gläder sig, om jag klagar.
År blir gammalt och år blir nytt —
onda och goda dagar.

Stum jag led, ty jag fann ej mer
tröst i brinnande böner.
Gud skall veta jag saknat er
länge nog, mina söner!

Dig, min lefvande framtidstro,
buren i hemlig smärta,
medan ängslans giftiga klo
skar i mitt modershjärta;

Dig, ungdomliga arbetshåg,
stark och glad att försaka. —
Ack, hur öfvergifven jag låg,
önskande er tillbaka!

Inför saknaden åren gått
långsamt som tunga skyar.
Har jag sönerna återfått,
lifvet sig själft förnyar.

Poesins vandring.

Till *Carl Snoilsky.*

Från rymd till rymd af snabba vingar buren,
kom fantasin, en skaparkraftig gud,
igen en gång till jorden, när naturen
i all sin skönhet klädde sig till brud.

Det var en sommarnatt; den återväkta
och vilda lidelsen tog ut sin rätt.
Om våren föddes poesin — en äkta
och dock naturlig dotter af sin ätt.

Som barn hon jollrade med ovan tunga
i lekfull oskuld vid sin moders bröst,
tils af sig själf hon lärde sig att sjunga,
och stor och härlig växte hennes röst.

Om sagolika upptäktsfärder drömde
hon redan då med obekymrad min,
men dock sitt lugna hem hon aldrig glömde
för fadersarfvets skatter, fantasin.

Så smög hon sig en morgon, före dager,
ur skogens djup, med lyran på sin arm;
kring pannan bar hon minnets friska lager
och diktens blåa blomma vid sin barm.

Hon rodnade, af vandringslust betagen,
gick gladt sin egen väg från trakt till trakt,
och inom kort var hela världen slagen
af häpen undran öfver sångens makt.

Då hörde plötsligt hon ett nödrop . . . hörde
hur för ett folk den sista timmen slog
i alt det larm, som tidens stormar förde —
och rodnaden på hennes kinder dog.

Från underbara solskensland mot norden
hon ilade med orons snabba steg.
En maning ljöd — man lyssnade till orden
som aldrig förr, ehuru hoppet teg:

»Jag är den röst, som i förtviflans stunder,
i dödens närhet lifvets löften ger.
Den mörka natten måste duka under
för ljusets vapen, som jag bringar er.

Mer arbetsmod! De ungas känslor döfvas
af själfvisk njutning, som gör hjärtat kallt.
När farans skuggor falla, män behöfvas,
som älska fosterlandet framför alt.

Jag står ej främmande för lifvets strider
och ej af dödens ångest oberörd.
Nej, oförsagdt jag bär för alla tider
om evig rätt och sanning vittnesbörd.»

Hon tystnade. — Förtryckets vakter sände
den djärfva sierskan en hatfull blick.
Men sången ljusets segerfacklor tände,
och folkets mörka olycksnatt förgick.

I sorgens år.

Vid Runebergs stuga; sommarfesten 18 $\frac{4}{7}$ 92.

På denna strand, i dessa alars lä,
där sångarfursten, hvilkens namn vi vörda,
vid solig vik fått sommarglädje skörda,
vi samlats i en tid, då Finlands knä
är böjdt till jorden under sorgens börda.

Af oss studenter — äldre eller yngre,
ur herremanna- eller bondehem —
vårt folk med rätta väntar stöd för dem,

som mer förmå, när bördan väger tyngre.
Gemensam fara är ett pröfvadt band,
som sammanhåller viljan och förmågan;
kamraten trycker tyst kamratens hand
och gläds åt svaret på den stumma frågan.

I, store döde, hvilka detta land
var mer än lifvet kärt — vi minnas eder!
Till hvarje tanke, som vid oss har dröjt
i glad förtröstan på vår mannaheder;
till hvarje maning eder stämma höjt
om ädel sträfvan i de våras leder;
till hvarje värk, som i bekymrens tunga,
försagda tid röjt mod och tillförsikt,
samt lärt oss vara och förblifva unga,
vi stå i skuld — och tacksamhet är plikt.

En märklig sägen ur den gångna tiden
i diktens form till våra dagar trängt —
en episod ur den bekanta striden

emellan Birger jarl och lagman Bengt.
Var icke bröllopsgåfvan jarlen skänkte
den fagra Sigrid, broderns unga brud,
en förolämpning, klädd i hånfull skrud,
som lät förstå hvad ättefadern tänkte
om slikt ett val, om brott mot ett förbud,
hvars ordalag med stränghet bjödo lydnad?
En väfnad gaf han, gjord af purpurtråd,
med gyllne rosors prål och annan prydnad —
men äfven med en grof och simpel våd.
Då, säges det, lät lagman Bengt befalla,
att de klenodier han fått i arf
på våden skulle sömmas, hvarf på hvarf.
Och se! . . just denna skönast vardt af alla.

Så ger i bilder sägnen oss ett råd
med vidsträkt innebörd. — I Finlands öde,
som låg förklaradt för de store döde,
är denna tid en mörk och dyster våd.
Hvad blir vår lott, ifall oss ofärd bjöde
sitt svarta flor och blefve — nidingsdåd?

Enhvar jag vädjar till på allvar. Broder,
om någonsin din hembygd kär du haft,
vi måste offra våra arfklenoder:
vår ungdomsvärme och vår mannakraft.
Och detta offer utan spår af klagan,
i trofast arbete, som alt förmår;
då kan det hända, likasom i sagan,
att sorgens år bli lyckans bästa år.

Seklernas arf.

1594 $\frac{9}{12}$ 1894.

Till Gustaf II Adolfs 300-års minne.

Det sextonde seklet, gammalt och trött
af bördan det haft att bära
i arf efter likar, som blodigt dött,
lät kalla, när slutet var nära,
de döda seklernas följesven,
som har deras lefnadssaga
bevarad i minnet — och Häfden var den,
som hörde åldringen klaga:

»Jag nalkas grafven; de hundra år,
af hvilka lifvet för mig består,
ha snarligen gått till ända.
Omkring mig kvällen sin skymning bredt —
den långa vandringen var ej lätt,
och kunde jag återvända,
för visso blefve mitt mål ej blott
att gå den väg, som jag hittils gått.
Det värkligt stora jag velat
är halfgjord gärning . . . förfeladt.
Och dock: en konung min talan än
i kommande tid skall föra.
Han är ej korad bland vuxne män —
ett barn af i dag skall det göra!
När död och begrafven jag blifvit,
en hjältekonung af herskarstam
skall föra till jublande seger fram
den tro, jag i arf honom gifvit.
Hans namn? Han äger ej namn ännu,
min unga glädje. Men framdeles du,
som vaktar det gångnas minne,
skall göra det kunnigt för allan tid!
Så kan jag, gamle, fara i frid,
när en gång stunden är inne.»

*

Det nittonde seklet, sjukligt och trött,
kom ofullgånget till världen.
Det hatar bördan, men finner sig nödt
och tvunget att fullfölja färden.
Man läser i anletsdragen
förakt för lifvet och skräck för att dö —
dess irrande blick är ömsom slö,
och ömsom hvass och förslagen.
En svärdets seger med ringa mått
det nittonde seklet mäter;
att döda och dödas är simpelt och rått...
det nittonde seklet, det fina,
har andra instinkter — det äter godt
och dricker godt, när det äter.

Hvad har det velat, hvad vill det mer,
som vore värdigt förmågan?
Den gamle sjuklingen hånfullt ler:
»I ären män af de mina —
mig tyckes nästan det höfdes er
att själfva besvara frågan.
Det värkligt stora jag nog förstår...
men trampar ofta hvad själf jag sår.»

Du tid, som stundar, vi se dig an
med oro, som ej vill vika.
Vårt eget sekels kommande man,
i hvilket tecken födes väl han
till världen . . . och oss tillika?
Det frö, som spirar i seklets kväll,
af tårarnas dagg har druckit.
Du store, kommande konung, hell! . .
du länge väntade —

Den dödsdömda tanken.

Mästerman mig i fängelse har
därför att altför vida
ute på sanningens vägar jag var —
ordets fruktade vapen jag bar,
friheten gick vid min sida.

Tiden följde i hack och häl,
tiden, som oftast hinner
köpa den stoltaste tanke till träl;
tiden har fläckat och sålt sin själ,
guldsand i glaset rinner.

Hela min unga kärlek jag bjöd
friheten, min förtrogna.
Svaret tog jag ur läpparnas glöd,
kände i blödande öfverflöd
kyssarnas drufvor mogna.

Innan jag vaknade ur mitt rus,
tiden stal mina vapen,
klädde mig i en fånges blus,
röfvade friheten; — solens ljus
slocknat i fångenskapen.

Mästerman lille, jag *kan* ej dö,
kan ej, om äfven jag ville.
Fåfängt jag slitit och sliter spö,
tag till bilan — din bila är slö:
akta dig, mästerman lille!

2.

Mig tyktes jorden så kall och hård
i lifvets ödsliga tistelgård.
Bland törnen, törnen
jag tänkte resa i ett af hörnen
åt ungdomsglädjen en minnesvård —
då såg jag plötsligt hvad därförinnan
jag icke sett:
i murens skymmande skugga, tätt
invid mig stod hon, den unga kvinnan . . .

Gåtan.

Du väntade alt af våren,
ung i hjärta och sinne
och ung till åren.

Tiden gick — besviken du såg dig om:
ej ens ett enda minne
värmde, när vintern kom.

Du fruktade ensamheten.
Längtan ånyo vaknat,
fast omedveten.

Tiden gick — och åter en vår med den.
Säg mig, saknar du än
hvad du förut har saknat?

Förklaring.

Det namn du bär i min sång jag kan
och vill ej nämna ännu.
Den sol jag sökte i drömmen försvann;
jag sökte i lifvet . . . den sol jag fann
är du och för alltid du!

Jag fruktat att skrämma din unga håg
med lidelsefull passion;
när endast kvinnan i dig jag såg,
min blick var våld — men i rösten låg
en vek och lugnande ton.

Så ofta pulsarna hetare slå,
de varna mig hvarje sekund;
jag lärt i tysthet af dig förstå
det stämningsdjup, som ett lif kan nå
i saknadens högtidsstund.

På knä du aldrig ännu mig sett
och kommer aldrig att se.
Jag vill ej bedja och har ej bedt —
min kärlek är och förblir min rätt,
min stolthet i väl och ve!

Om alt, hvad känslan för dig har skärt,
jag kunde förklara i sång,
så vore dess manliga allvar värdt
att andra, som endast lidelse lärt,
detsamma kände en gång.

Osynliga vägar.

Den mörka blicken gaf vika,
den ljusa och lyckliga kom.
Men än någon gång bereder
den tvekan och oro tillika:
jag varsnar ej vägen, som leder
från mig till dig, och tvärtom.

Då stannar jag, kan ej annat,
vid närmaste skiljemur,
där aldrig förut jag stannat
af orsak, liknande denna.
Vi trodde ju båda oss känna
hvarandra så väl . . . eller hur?

Men nu är min syn för ringa
att finna riktiga spår.
Se — fordringar har jag inga.
Så tag de mötande stegen,
med mod att göra till egen
den vanskliga väg jag går!

Då skall det igen bli soligt
i blicken som förr, när du kom.
Och tacksamt, tyst och förtroligt
jag kysser din hand . . . förlägen:
nu ser jag ju åter vägen
från mig till dig, och tvärtom.

Till lifvet.

Hotfullt högt dina vågor gå,
lågt du stält mig i dalen.
Vågor stora och vågor små,
tydliga ord I talen.
Lifvets larmande
flod skall rinna
öfver gruset af dag, som är;
ej förbarmande
vill jag vinna —
och din ynnest jag ej begär.

Trött jag stannat vid dessa bräddar,
där för natten jag funnit strand.
Djup är fåran — och sorgen bäddar
så förunderligt trygt ibland.
När din stigande,
starka bölja
far den ensliga ön förbi,
skall min tigande
blick den följa,
men åsido jag själf förbli.

Utan längtan och utan saknad
mot en kommande dag jag ser.
Tron på lyckan var knappast vaknad,
innan solen i moln gick ner.
Onda, stingande
tankar våga
stundom söka i mig ett hem,
men betvingande
deras låga
lust att hämnas — jag kväfver dem.

Lif, du nyckfulla lif, jag vet
hvilka skatter du innerst gömmer.
Den, som sett deras härlighet,
djupets hemliga värld ej glömmer.
Öfvergående
stormar störa —
ingen, ingen är lefnadslång!
Tyst förstående
skall jag höra
sagans gamla: det var en gång . . .

Drömmen.

Hvad här är stilla i dessa trakter! —
Jag sökte intet, och hit jag kom,
där alt så lugnande vittnar om,
att stället hägnas af goda makter.
Nåväl — vänd åter, min vackra dröm,
och tag i natt mina tankar fångna!
Du bygger bro öfver tidens ström
till det förgångna, för alltid gångna.
Jag kan ej neka dig rätt till lifvet,
du barn af längtan och fantasi.
Snart skall en starkare makt, än vi,
förinta alt, som är öfverblifvet.

3.

Som hittils utan förbehåll
jag dig, natur,
i konsten framför alt värderar,
hur oförmodadt än i moll,
och än i dur,
min diktning stundom varierar.

Den dödes sång.

»Jag kommer namnlös — nej, var icke rädd,
jag har ej stöld, ej häller mord i sinnet,
fast det är sent i kväll och jag är klädd
i några trasor, som knapt skyla skinnet.

Min långa vandringstid är snart förbi;
ur dödens dal jag åter hunnit fjället.
Jag är en vålnad af mig själf — och ni
en resande, som natten skrämt till stället?

Jag vill blott hvila mig ett ögonblick,
tils värmens balsam mina smärtor lindrat.
Visst var det mörkt och villsamt, där jag gick,
men vägen hit jag hittar obehindradt.

Just här, i detta samma gamla hus,
där nu jag gästar som en hamn ur grafven,
jag såg för första gången dagens ljus —
och bröt för alltid öfver lifvet stafven.

För hvem som hälst på gafvel står den dörr,
som leder in till mina minnens boning.
Jag är ej mera människa som förr,
och mitt förflutna är ej värdt förskoning.

Ty alt är sken och alt skall så förbli.
Till lifvets gåta finnes ingen nyckel,
och själfva döden är bedrägeri —
ett slags gement, fast öfverjordiskt, gyckel.

I långa år jag denna visshet sökt
i hvarje lära, hvarje vrå af världen.
Mitt hår blef glest, den raka ryggen krökt,
men själen — själen led ej men af färden.

Man kallade mig tidigt ett geni
och mitt förstånd det skarpaste af allas.
Nu, när jag häfdat sanningen däri
och ropat högt min dom — jag galen kallas.

Hvad göres mera vittnesbörd behof?
Ifrån alt fleras ögon falla fjällen.
Man fruktar mig — och därför man begrof
mitt djärfva vetande i dårhuscellen.

Där har jag sjungit alla dödas sång,
tils vinterkvällen nyss begynte skymma.
Då lyckades jag slita tröjans tvång,
och slumpen hjälpte sedan mig att rymma.

Snart ligger natten mellan mig och dem,
som nu så länge varit fångens plåga,
och fri, i hägnet af mitt forna hem,
jag stirrar in i brasans röda låga.

Min syn är skarp. Jag ser i tio led
den gamla släkt, i hvilken jag är boren,
och lika klart jag ser den dystra hed,
som är mitt eget lif i ungdomsåren.

Att rik jag föddes, rik på guld och alt
hvad guld förmår, för mig betydde föga.
Min kropp var öfvermätt, men själen svalt,
och inre syner bländade mitt öga.

Jag såg i drömmar, hur mig lifvet gaf
en plötslig inblick i sin dolda mening.
Men ljuset trängde ur en blodig graf
och nådde mig — med döden i förening.

Af gåtor tyngd, led dagen mot sitt slut,
och hoppet falnade med spiselns bränder.
Förtviflan grep mig, och jag reste ut
mot morgonrodnaden i fjärran länder.

Där ödde jag min ärfda egendom
på alt och intet. När jag återvände,
en redan gammal man — stod gården tom,
och af min faders ätt var jag den ende.

I hafvets närhet, här i detta hus,
jag då förblef i fattigdom allena.
Min enda åtrå var det stora ljus,
som lifvet tyktes vilja mig förmena.

Men fåfängt höll jag blicken inåtvänd
i stum och outtröttlig själfbegrundan.
Jag blef blott skygg och jag blef illa känd,
och om jag nalkades, så vek man undan.

Då gled på händelsernas lugna flod
ett barn, en kvinna, in i mina öden.
Att hon var olik andra, jag förstod,
men fann försiktighet ej mer af nöden.

Jag liknade en öknens eremit,
som lärt sig glömma huru kärlek kännes,
och därför drogs jag omedvetet dit,
där mina vägar kunde följa hennes.

Det tunga svårmod, som så ofta lagt
mig ned på lägret att af kval förtvina,
gaf villigt vika för en högre makt,
när leende hon tog min hand i sina.

Så trygt ej dottern kommer till sin mor
som hon mig mötte dessa första tider.
Men var mitt lidandes förvandling stor,
så hotade mig äfven nya strider.

Jag böjts af årens tyngd, mitt hår var grått,
och dock min tanke henne tog till äkta.
Det var ej galenskap, det var ett brott —
och klokare att fly, än illa fäkta.

Men när en natt vid hennes hufvudgärd
mitt tvifvel blef af henne själf begrafvet,
på denna arm, nu knappast kryckan värd,
jag bar min lycka med mig ut på hafvet.

Där nådde stormen oss, och döden drog
på svarta vingar genom nattens sköte.
Jag hörde dånet — och med ens mig slog
den dolda meningen i detta möte.

Det stora undret, endast mig beskärdt
att lefvande bli vittne till, var nära,
ty nu, då offret vore undret värdt,
jag äfven mäktade dess följder bära.

I alt jag varsnade det starka hägn,
där blott försakelsen den vise ställer.
Men vanvettstankar korsade likt regn
af röda gnistor genom hjärnans celler.

Förskräkt af bränningarnas afgrundslarm,
som sökte öfverrösta själfva vinden,
jag knappast märkte trycket af en arm,
och tvänne mjuka läppars kyss mot kinden.

Dock viste jag, hur vekt mitt hjärta var,
och väntade med sammanbitna tänder —
tils plötsligt knifven . . . knifven, som jag bar,
föll röd af kvinnoblod ur mina händer.

Då jublade jag vildt och slet mitt hår.
Det varma liket låg med bröstet naket,
och öfverlycklig kyste jag dess sår. —
Så blef det dag, och folk jag skrämde vaket.

Jag såg dem komma, barn och byamän,
och smög med återhållet skratt längs stranden.
Jag föll ibland, men reste mig igen,
fast det var mödosamt att gå i sanden.

Mitt öra lyssnade: i hatfull skräck
man ropade mitt namn för vind och väder.
Som jagad sprang jag vägen hit i sträck
och bommade min dörr med starka bräder.

På golfvet bredvid spiseln låg min hund,
ett stackars kräk, som rymt till mig ur trakten.
Jag blef helt varm om hjärtat, grät en stund
och öfverlät åt den som vanligt vakten.

Det tyktes mig som hade skymning bredt
sig öfveralt, för att min gärning skyla.
Och undret dröjde? Iskall ångestsvett
betäkte pannan, och jag skalf af kyla.

Om ljuset svek, om lönen uteblef,
oaktadt alt jag gaf i offerstunden,
jag lefde tydligen ett lif, som dref
blott gäck och gyckel med en skymfligt bunden.

När lyckan log och öppnade sin famn,
ett högre kraf förvägrade mig hvilan.
Nu låg jag straffad, hviskande ett namn —
i stoftet böjd som under bödelsbilan.

Men när jag reste mig i all min längd,
stod intet hat i mina blickar skrifvet.
All hvardagsvrede blifvit undanträngd,
och blott förakt jag ägde kvar för lifvet.

Då kände jag hur kroppen sjönk ihop
i plötslig vanmakt; jag såg ljusa ringar
och hörde hundskall, hammarslag och rop —
och så tog döden mig på sina vingar.

Förstår ni mig? Ett dunkelt töckenhaf,
omätligt från begynnelse till ände.
Min kropp jag icke mera viste af,
och själfva varandet var alt jag kände.

All nöd och lust och timlig tid var all —
tils småningom förnimmelserna stärktes,
och då var den af rörelse, af fall,
den första och den starkaste, som märktes.

Omkring mig skimrade ett mystiskt sken
af bleka stjärnor, små som vattendroppar.
De tyktes följa mig, och jag var en
af dessa vilsna själar utan kroppar.

Än nära mig och än på afstånd ljöd
ett dämpadt sorl af dystra klagosånger. —
Var detta döden, denna samma död,
som skrämt och lockat mig så många gånger?

Om människorna ville sätta tro
till hvad jag sagt, och icke dårar likna,
som utan stränder vilja bygga bro —
de blefve sedan ej så grymt besvikna.

Vår dag i dag, vår självbestämningsrätt
vi slumpa bort mot lifvet efter detta.
Ett gyckelspel! Oss väntar mer än ett,
och hvarje lif är i sig själf det rätta.

Ehuru falskt, ehuru altför kort,
vi kunna ej dess lyckodröm försaka.
Hur egendomligt! Ha vi vandrat bort,
så längta vi till någon jord tillbaka.

Jag sett tillräckligt och jag gjort mitt val.
När rymden klarnat, fann jag mark i stället
och steg i skengestalt ur dödens dal
med hemlig glädje åter uppför fjället.

Ty hon, som offerlustans skärseld tändt
och i min famn martyrens lycka njutit,
hon hade oförtöfvadt återvändt
för att fullkomna hvad min kärlek brutit.

En solig lustgård hägnar hennes hem
och röda rosor öfver muren öder.
Hon älskar blommorna och kysser dem,
och deras färg på hennes kinder glöder.

Jag närmar mig — jag vet ju att ett lif
är blott en länk i kedjan bland de många.
Då grep man mig; jag hotade med knif,
men öfvermannades och togs till fånga.

Är icke döden ett bedrägeri,
när af de lefvande jag så behandlas?
Man tror mig fängslad, ser ni; jag är fri,
för att igen till människa förvandlas.

För hvem som hälst på gafvel står den dörr,
som leder in till mina minnens boning.
Jag blir ej sådan, som jag varit förr,
och mitt förflutna är ej värdt förskoning.

Men den, hos hvilken jag i natt är gäst,
skall i min nästa lefnad bli min broder.
Och då skall hon, som jag har älskat mest,
i hjärtats tro och huldhet bli vår moder.»

Staketet.

Till resignationen.

Min trätobroder, du har rätt.
Jag ser för tillfället omkring
mig nästan alt hvad jag behöfver;
men dessutom ett slags staket,
ett plank, en mur, ett någonting,
som jag omöjligt kommer öfver.
Att bli förvånad och bli vred
och rusa upp och rifva ned . . .
man lyckas aldrig på det sättet!
Ty jag har funnit, gissa hvad —

jo, när man sedan vill åstad,
så möter man ändå staketet.
Och därför vet jag hvad jag gör:
jag odlar marken innanför
med lite' vallmo och potäter.
Då blir det nyttigt, mitt staket.
Min trätobroder, du har rätt,
med dig jag aldrig mera träter.

Afsked.

Tack för hem och dess bekymmer
under hjälplöshetens år!
Vägen delar sig — och ensam
blir den färd, som var gemensam.
Altför snart det nya skymmer
stället, där det gamla står.

»Skall han aldrig återvända?
Har hans tanke kastat loss
ifrån sanningen, den enda,
eller söker han måhända
finna den, fast ej hos oss?
Herre, hvarför blef han skild
från förbundet, som Du stiftat?
Lif och lära har han skiftat,
all vår förbön är förspild,
och hans hjärta är förgiftadt!
Upplys hans förstånd, som skymmer
hvar den rätta vägen går!»

*

Tack för hem och dess bekymmer
under hjälplöshetens år!

I systrar, I bröder, I älskande par.

Tre systrar de häkla sin moders lin,
Skön-Östan, Skön-Vestan, Skön-Innerli' fin.
De gnola vid häklan
en aftonens sång,
och aftonen lider och blifver så lång,
så lång.
I systrar, I jungfrur, hvi gören I så?

Tre bröder de plöja sin faders mark,
Stark-Nolan, Stark-Sunnan och Ytterli' stark.
De tänka vid plogen
mång' underlig ting,
och tankarna söka i bygden omkring,
omkring.
Så sägen, I gossar, hvart tankarna gå?

I systrar, I bröder, I älskande par,
tager tiden i akt, den flyger och far!
Får elden i blodet
bli flammande röd,
den bränner till lif, den bränner till död,
till död.
I unga, som älsken, hvad vänten I på?

Den gamle.

»Jag aldrig bäfvande har frågat
hvad efter döden komma skall,
hur ofta än jag lifvet vågat.
Nu är det sent och måttet rågadt
och nästa steg den gamles fall.

I hård och ojämn strid jag grånat
för liemannens skördefest,
ifall han ej försmår den rest,
som hittils andra icke rånat
af hvad mitt hjärta älskat mest.

Jag skall ej väja fegt för slaget,
när hälst det träffar mig. Jag vet,
att den, som bryter upp ur laget,
blir glömd, som vore intet taget
ur människornas myckenhet.

I efterlefvande, som hafven
för sed att tala vackra ord,
när någon gömmes under jord —
jag ber er om den tjänst vid grafven,
att spara edra vackra ord.

Jag skrifver själf mig sist på listan
bland dessa tusenden, som gått
och intet minnesvärdt förmått,
ty jag vill icke ha på kistan
hvad jag som lefvande försmått.

I veten nog, att här på jorden
har ingen tagit mitt försvar. —
Skall någon af er minnas orden,
de stolta orden:
han viste själf hur svag han var?»

En kvinnas bön.

»Mäktige Gud öfver lifvet och döden,
ångest tänder min slocknade tro.
Äger du makt öfver människoöden,
unna min själ de lyckligas ro!
Döden är skräckfull och lifvet vrångt —
älskande kvinnas blick ser långt.

Stolt öfver honom, som helt mig begärde,
gaf jag mig, ung och förtroendefull.
Hemmet, hemmet allena, haft värde
alt sedan dess . . . för hans kärleks skull.
Rika gåfvor det gångna mig bragt,
därför har ångesten nu sådan makt.

Nya och djärfva idéer lysa
lugnet i bann ur hans rörliga själ.
Finner han ej att jag följer, så frysa
hjärtats varmaste känslor ihjäl.
Är jag ej längre hans kärlek värd?
Tynger min tystnad hans tankars färd?

Lär mig ej hata geniet, som äggar
ständigt till strid i de främstes led.
Lär mig att ömt inom hemmets väggar
visa hur helt i hans värld jag är med.
Ömheten vittnar ju, oåtspord,
ofta i tystnad om mer, än i ord.

Mäktige Gud öfver människoöden,
ångest har tändt min slocknade tro.
Saknar jag jordisk lycka, blir döden
aldrig för mig till din himmel en bro.
Alt det goda mig lifvet beskärt
utan hans kärlek är intet värdt.»

Hvar är du, mor?

»Jag såg en hed, min födelsebygd,
mitt hem på landet — jag såg
den tysta sjön, som i tallarnas skygd
vid sidan af vägen låg.

Jag såg hur tidigt och sent en man
arbetade där — min far!
Jag såg det kommande sorglöst an
med undrande ögonpar.

Jag såg min mors bekymrade blick
om dagen forska i min;
men lyckligt lekarnas tid förgick —
tils läkarens ord slog in.

Jag gråtit tårar, mitt hjärteblod . . .
det bleker en flickas kind.
Hur skall *den* lära sig tålamod,
som blef i sin ungdom blind?
Jag vill ej klaga. Men I, som sen
och skämten i dag så gladt,
ack, bedjen, bedjen om ljus för en,
som lefver i ständig natt!

Jag yrar, arma. Hvad angår er
den lott, som mig är beskärd?
— — — — — — — — — — —
Kom, saknade syn! Jag ser, jag ser
en annan, en inre värld:

Min hed, min födelsebygd förtrollad
jag återfått;
med blommor marken är öfversållad,
där hemmet stått.
På insjövågorna strålar glittra
så klart, så klart,
och skogens fåglar omkring mig kvittra
så underbart.
I fjärran morgonens stämningsfina,
förgylda flor
försvinner långsamt — jag ser de mina,
jag ser dig, mor!
Men hvad är detta? Du gråter... gråter?
Är det ej sant att jag ser er åter?
Hvar är du, mor?»

När rönnen blommar.

En enslig skärgårdsudde —
där ville Rigmor bo.
I viken innanför,
med strandens sand till kudde,
går västanvåg till ro.
Det är den första kvällen
på riktigt tu man hand —
med solen till och med diskret
och blundande ibland.

Ack — rädd för att besvära,
den låtsar vara blind,
när unga Rigmor lutar
sin fina kind för nära
en brun och skäggig kind,
men ser ändå hur kvällen
af denna vackra dag
ger af sin egen rodnad färg
åt Rigmors anletsdrag.

Ett skratt... förlägna miner:
»Nå, får jag komma?» — »Jo.»
I kammarn, innanför
de näpnaste gardiner,
har Rigmor gått till ro.
Det är den första hvilan
i eget sommarhem,
där rönnen blommar utanför
och blommar blott för dem.

Glömskans sjö.

En dal i sikte — och ljus blir trakten.
Den mörka grönskan förgäfves strider
mot öfvermakten,
och gles blir tallarnas pelarrad,
när utför sluttningen stigen glider.
Från stora, fuktiga ormbunksblad
en nästan döfvande ånga tränger,
och lågt i luften ett soldränkt flor,

med stänk af silfver och pärlemor,
kring hvita, smidiga stammar hänger.
Vid tränas rötter
den knappa skuggan sitt läger reder,
och några tidiga örter strö
ett fång af frukter för vandrarns fötter.
Hvart stigen leder?
Till glömskans sjö.

Dess mur af skyddande skog är tät,
ett spänstigt nät
af mjuka grenar i mjuka dungar;
dess blå oval ligger spegelblank,
med brädden sank
och vattensjuk, så att mossan gungar.
Vid dennas sjunkande rand ses små
och stora blommor med hvita kalkar,
och ofvan dessa en spindelväf
bland strandens vissnande, bruna säf

insekten snärjer, ifall den halkar
ifrån sitt strå.
Men själfva sjön är en unken tjärn,
där endast sällan en kåre svalkar
den tunga, tryckande atmosfärn.

Ett trollspö blänker — och natten höljer
i svart den stympade dagens bår.
Ur mörkrets håla
en fromsint väpnare, sömnen, följer
med tysta fjät i sin herres spår.
Den dystra sorgen, hvars blick är slö,
den ystra glädjen, hvars ögon stråla,
som spöken stiga ur glömskans sjö.
Ett dödt förflutet ånyo träder
i drömmen in genom minnets dörr,
och sorgen sargar och glädjen gläder
på samma växlande vis som förr.
Den sömnförlamade vandrarn finner
igen sitt lif under gångna år —

tils plötsligt synernas tåg försvinner,
och dagen bräcker vid nattens bår.

Fjärdarnas gråskägg.

Det lugnar i hafvet, det lugnar i ån,
det lugnar till lördagskvällen.
De trötta vågorna somna ifrån
sin färd på de flesta ställen.
Bland skären i väster bjuder
den röda solen farväl åt skyn —
ett kyrktorn glimmar borta i byn,
och klockornas malmklang ljuder.
I vattenlinjen, där solen dök,

en gyllne strimma är dragen;
och luften, mättad af kyttlandsrök,
är fuktigt ljum som om dagen.

En molnfri himmel, gulnad i hyn,
till natten breder sig ut öfver byn.
Men nere vid bryggorna samla
sig skaror af barn för att lura och lyss,
och märka de åter detsamma som nyss,
så rusa de in till de gamla
och hviska förskräkta: »Han kommer visst,
vi se något mörkt här nära,
och spöna sticka ur stäfven som sist,
så båten har svårt att bära.» —
Ja, ja... han kommer från riktigt håll
och väntats i långa tider —
en kutig dvärg i ett sjunkande såll
förbi dem i dunklet glider.
Det susar i säfven, det ångar i ån,

det rister och ryser i barnen,
och alla tycka sig höra ett dån
af fiskar, som fastna i garnen.
Men synen bleknar ånyo, och snart
försvinna dess sista rester —
i stället lyser en stockeld klart
från yttersta skäret i väster.
Där sitter den gamle, bruten och svag,
med knäna högt under hakan;
i morgon är färden så lång som i dag,
och lång den ensliga vakan.
De bara fötterna trycker han tätt
mot brasans svartnade bränder,
och stryker det tofviga skägget slätt
med magra, darrande händer.
Emellanåt tar han en handfull jord
att kasta ut öfver glöden,
och läpparna mumla mystiska ord
om nöden, den bittra nöden.
— — — — — — — — — —

»Han öfvar trolldom», berättar mor
och vågar ej sofva om natten.

»När fjärdarnas gråskägg är ute och ror,
går fisken på grundare vatten.»

Ruskväderskväll.

I rader vågor efter vågor slås
mot bryggans pålar af septemberbrisen
och jämra sig i mörkret och förgås.
I villans kök förkolnar glöd i spisen,
i ena gafvelfönstret lyser ljus,
men eljes mörker äfven inomhus.
Där ute blåsten fortfar med att rista
de gamla träna, så att grenar brista.

En kvinlig röst, bevekande och ömt,
ånyo kallar någon in till natten;
en manlig svarar utifrån . . . han glömt
att båten efter regnet . . . fyld af vatten . . .
och ösa måste han, det är ju klart.
»Gå du förut till sängs, jag kommer snart.
Hvad säger du? . . nej, inte väcka drängen —
om jag blir våt, så blir jag varm i sängen.»

Förarglig blåst! — Han är i land igen
och fryser nog, men står ändå och tittar
mot ena gafveln . . . har hon somnat än?
I fönstret lyser ljuset, så han hittar.
Alt större vågor om hvarandra slås
mot strandens kiselstenar och förgås.
Ännu en blick mot båten; vinden tränger
med all sin kraft mot dörren, när han stänger.

Steppmelodi.

»Säg, Ustjenka, hvad har gifvit
dina blickar
detta öppna hån, som blifvit
grymmare än förr?
Hvarje morgon hör jag skratten,
männens skratt, så ofta natten
jag fördrifvit
utanför din dörr.

Skyar öfver steppen sänka
röda slöjor,
svarta slöjor — böljor blänka
vid stanitsans mur.
Mulbärstränas skugga döljer
vägen, där i kväll jag följer
dig, Ustjenka,
som ett hungrigt djur.

Skall jag bryta Tereks lilja,
tillfredsställa
hämdens kraf emot din vilja,
eller skall jag nu
som tillförene försvinna?
Nej, för en gång skall du finna
Urvan Ilja
lika grym som du!»

Vårmotiv.

Dagen är mulen;
trasiga fläckar
blåna i skyn.
Kvarnen i gång —
kärror, med säckar,
plöja med hjulen
vägen i byn.
Språng efter språng,
strandbäcken hoppar
fram öfver stenarna.

Buskarnas sprickande,
vårliga knoppar
titta ur grenarna.
Snön är försvunnen.
Hönsen gå pickande
rundt omkring brunnen.

Uppe på backen
målaren sitter . . .
pipan i munnen,
hatten i nacken.
Byggande starar
börja sitt kvitter;
målaren hör
locket och svarar
strax med en visa.
Penseln han för
flinkt i sin ifver;
ögonen kisa,
spänningen gifver
purpur åt kinden.

Mjölnarens granna,
blåögda Anna
lofvat i kväll
borta vid grinden
stå som modell.

Nu kommer solen —
kastar sitt glitter
ut öfver stranden.
Upp ifrån stolen
målaren spritter
häftigt och svärjer:
»Det är då fanden
sådana färger!»

Midsommarsvaka.

Spel af gyllene färger dallrar
länge i väster. Bullrande skratt
skalla i gränderna; dagern skvallrar
hvad som händer i kväll — i natt.

Älfvens ulliga dimmor ånga
bort mot mynningens säf och snår;
forsen sjunger sin sång som i många,
många hundrade gångna år.

Höga, lummiga sommarsträder
dämpa dess dofva, brusande ton.
Pigor med kvistar i svettiga händer
ta sig en sväng med gesäller på bron.

Daggiga ängar af blommande klöfver
sprida i näjden sin sötma, sin doft.
Unga, älskande unga däröfver
vandra sig varma till lador och loft.

Toddy på källarn, nedanför kvarnen,
borgare dricka, tils solen går opp.
Fruarna hällre där hemma med barnen
hålla sig vakna vid kaffe med dopp.

Färgernas spel från väster till öster
glidit i båge och råkat i brand;
flickornas skratt och pojkarnes röster
tystna altmera, men höras ibland.

Luften blir kylig, timmarna långa,
klockan i tornet tvekande slår.
Forsen sjunger sin sång som i många,
många hundrade gångna år.

Höstregn.

Himmeln mulnat.

Nära ån och uthusraden
gårdens alla björkar gulnat,
alla rönnar stå i blod,
alla alar
fälla bladen,
under det att regnet skvalar
som en riktig syndaflod.

Fähustakets flöjel gnäller,
där den svänger
på sin stång,
och ur bagarstugan tränger
ljud af sabbatssånger eller
söckensång.
En af pigorna är hemma
och för hettans skull där inne
klädd i bara kjol och linne —
hennes stämma
återtager gång på gång:

»Ormen rådde
och förmådde
Eva till olydighet.
På det oråd
följde onåd,
när hon dödsens äpple bet» . . .

Hösten nätterna förlängt
för att dagarna förkorta —
herrskapet i kväll är borta,
köket stängdt.

Undan vind och undan väta
rider drängen
tidigare hem att äta,
hem till sängen.
Pigan låter spaden falla,
öppnar dörren, så den kalla,
luften svalar
hennes bagarvarma skinn —
skrattar muntert i detsamma,
klart belyst af ugnens flamma:
»Jösses, är det du . . . kom in!»

Ute syndafloden skvalar.

Julmorgon.

»Min dröm, vet du mamma,
blef denna gång
förfärligt för liten,
fast nog den var lång.
Jag tror att den räkte
från det att du släkte
i går, tils du väkte —
hör, klockorna ringa
till ottesång!

Men blir det besannadt,
mån tro, hvad jag drömt?
Jag tykte jag lekte
allena här inne —
och så var det annat,
som nu jag har glömt.
Där ute var kallt
och mörkt som i vaken;
på gården och taken
låg snö öfveralt.
Då hördes ett prasslande
ljud i en vrå,
och tvärs genom väggen,
där hängaren hänger,
det tisslade tasslande
tomtar på tå.
De logo i skäggen
och buro på stänger
en korg med pakett,
och störst ibland dessa
i synnerhet ett.
Så tyst och försiktigt
de gingo till väga,
men knogade riktigt
i anletes svett.

Jag tykte att stängerna
dröpo af lack,
och glömde att säga
så mycket som tack,
ty tomtarna rände
i ring som besatta
och vidgade kretsen —
tils alt försvann.
På lacket jag kände
med fingerspetsen
och började skratta . . .
det sista jag hann.

Men låt mig få blunda
ännu en minut,
så får på det sättet
jag drömma min dröm om
det stora pakettet
och alla de andra
paketten till slut.
Då blir med detsamma
min julkväll så lång,
så riktigt lång . . .

du väcker mig, mamma,
när klockorna ringa,
nu höras ju inga —
men nästa gång.»

Förtalet.

Jag vet, att hölle jag min häl
dig, leda skvallerorm, på nacken,
jag trampade dig ej ihjäl —
du kunde förorena klacken.
Så lef och kryp i mina spår,
men ej så nära, att jag märker!
Din kräldjurshjärna ej förstår
att giftet på din tunga stärker.
Ty vore du ej så stupid,
och dina lögner så banala,
du skulle tiga i en tid,
då endast siffrorna få tala.

Misse.

Hvita väggar, hvita mattor,
hvita möbler — alt i hvitt.
Misse, hvitast ibland kattor,
i det hvita hvitas midt.

»Nej, så roligt, Karolina,
du var riktigt rar, som kom! . .
du, den enda af de mina,
som vi båda tycka om.

Jag var redan i beråd att
skicka bud, när du steg in,
fast besöket var bebådadt
af min egen Misse min.
Det är löjligt, hur hon passar
på din förmiddagsvisit —
tvättar sig från svans till tassar,
hvarje gång du väntas hit.
Ofta nog är hon försvunnen
dygnet om . . . och stundom två;
först så sökte jag i brunnen
och på skullen likaså.
Nu jag sitter lugnt och stickar,
oberörd af hennes spring.
Frågar någon mig, så nickar
jag och låts om ingenting.
Sista veckan var hon liksom
lite' grand nervös och tvär,
fast hon äger en fysik, som
inte vet hvad sjukdom är.
Något mera underbart
torde näppeligen finnas:

fjorton da'r sen . . . vill jag minnas . . .
och nu får hon ungar snart.
Karolina, du behöfver
känslan af att vara två —
när nu alt är lyckligt öfver,
ska du välja bland de små.
Någon af de många skänker
Misse utan tvifvel då.
Är hon inte söt och fin?
Se hur hela skinnet blänker
och ge akt på hennes min . . .
Herre-Je, det kräket tänker!»

"Min man."

»Min man? Tyvärr, han gick på sammanträde
det var så brådt . . . han lyste och försvann.
Men kanske doktorn är så god och väntar,
han kommer nog tillbaka snart, min man.

Hur sade ni? . . jaså, om vi haft roligt?
Det ha väl alla på sin bröllopstur.
Min man han följde mig så oaflåtligt,
att jag i fred fick knapt en middagslur.

Herr doktorn skrattar — det är riktigt sanning,
han håller af mig med besked, minsann.
Förlåt, jag trodde doktorn trodde . . . nej-då,
nog får han lämna mig ibland, min man.

Här hemma, efter ångbåtsresans mödor,
har stillheten sitt särskilda behag.
Han har sin tjänst, min man — och har han ledigt,
så fins i världen bara han och jag.

Åja, nog ha vi ju som flickor alla
ett slags begrepp om . . . ja, om alt det där.
Men när vi sedan bli ordentligt gifta,
så glömma vi . . . hur underligt det är.

Asch, hvarför genast narra mig att skratta,
jag blir generad, kan ni väl förstå?
Vi unga fruar äro alla lika,
det får jag höra af min man också.

Men vet ni hvad: jag tänker gifta bort er.
En gammal ungkarl! . . det går inte an.
Ni måste lofva mig en snar förändring —
det är så roligt . . . fråga blott min man!»

Guldfynd.

Ditt skratt är ett guld, som klingar —
vi leka att du står i skuld,
och växla ej gyllene ringar,
men växla i blickar ditt guld.

Ty mera än guldet glimmar
den strålande blick du mig ger.
Så kom! . . i skymningens timmar
vi blickarna växla — till mer.

Repliker.

HAN:

Är mitt anbud intet värdt?
Här är skymning, här är stilla,
och ett samtal vore kärt.

HON:

Det är meningslöst att spilla
ord på slikt, som borde glömmas.

HAN:

Bar jag mig då åt så illa,
att jag ohörd måste dömas?

HON:

Jag har kommit till de år,
då man väljer väg försiktigt.

HAN:

Riktigt — nästan altför riktigt.
Jag är, som bekant måhända,
inte häller från i går.

HON:

Nej, ty mera än de flestas
äro *edra* vägar kända.

HAN:

Kanske så er tunga frestas
till en liten elakhet?

HON:

Var det sagda ej tillräckligt?

HAN:

Tack — det föreföll diskret.
Kvinnan är ej mer ett bräckligt
altarkärl med offerlåga
i behagens paradis.

HON:

Något som, naturligtvis,
gör er lifvet till en plåga?

HAN:

Ja, jag brinner outsläckligt,
fastän framgångslöst, för er.
Mins ni fordom? . . herskarinna!

HON:

Jag var barn, nu är jag kvinna
och förändrad, som ni ser.

HAN:

Således — af hopp ej skymt?
Gammal kärlek aldrig rostar . . .

HON:

Ungdomskärlek — alltid kostar.
Det är lika sant som grymt.

Min vän af hösten.

Jag känner stegen, jag känner rösten
och hela sättet hos dig igen.
Välkommen åter, min vän af hösten,
du egenmäktige, gamle vän!

Du fordrar frukter af året — flera
och längre hunna för hvarje dag;
men därvid fordrar du mycket mera,
än jag kan bjuda i hvardagslag.

Då blir du ofta burdus och bråkig
och dömer, tyckes mig, altför strängt.
Jag svarar fogligt, fast du är tråkig,
att mitt förrådsrum är tomt och stängdt.

Då vill du fylla det strax till randen
med alt det bästa du kan och vet —
jag blir förargad och ger dig fanden
och söker tystnad och ensamhet.

Du låtsar tiga och icke störa,
men går och lägger dig i försåt.
Du är så kall, och kan därför göra
mig het och häftig emellanåt.

Försök en smula att sänka rösten,
men var för öfrigt i alt dig lik!
Jag tycker om dig, min vän af hösten,
jag tycker om dig, min självkritik.

Liten lefver än.

Det är dukadt. Stor är den,
som tar för sig största biten,
utan tanke på om liten
lefver än.

Stor har slutat — men aptiten
börjar genast om igen.
Af sig själf berättas liten,
stackars liten lefva än.

Stor i sina sista stunder
finner änden vara den:
under det att stor går under,
lefver liten än!

Stam-tafla.

»A-aldrig förr jag lyran tog,
men det gör mig detsamma,
ty me-me-meter får jag nog,
ba-bara jag får stamma.
Och som på träna vintertid
fins rim på-på min tunga,
och vä-vä-världen är så vid
och vacker att besjunga.

Jag är så lycklig, där jag bor,
och gu-gu-gumman äfven,
att nästan hvar och en, jag tror,
har lyckan gömd i näfven.
Det gä-gä-gäller säkert blott
att öppna den och titta —
det fins så my-my-mycket smått
och godt, som man kan hitta.

Här har jag sol, här har jag sjö,
där abbo-borrar vimla,
och nu i sommar får jag hö
i hö-högar till himla.
Den enda sorgen i min fest
ä-är att jag ska stamma,
och därför ka-ka-kanske bäst
jag slutar med detsamma.»

Sv. skönl. 1.

B 722

På *Albert Bonniers* förlag ha förut utkommit af

MIKAEL LYBECK:

Unge Hemming. Novell. Med omslagsteckning af *V. Andrén.* 2: 50.

»Hvad skildringen beträffar har förf. betydande fonder; scenen i Augustiner-källarn, ankomsten till byn vid Chiemsee, redoutbalen, etc. kunna betecknas som goda prof på förf:s framställningskonst.»

(C. G. E. i Finsk Tidskrift.)

»Boken bär prägeln af en verklighet och sannolikhet, hvilken vinner i styrka genom de talrika fint gjorda observationer, som öfverallt finnas inströdda. — — Den innehåller flera partier af *sant poetisk skönhet*, hvilka redan i och för sig göra densamma till ett särdeles *intressant bidrag* till vår belletristiska litteratur.»

(Nya Pressen.)

»Förf. målar en tafla i smådrag, hopar detaljer till dess han har totalbilden färdig. Den kan bli ett virrvarr af färgfläckar, denna bild, små pigga glansdagrar, men *intrycket blir lifligt*, och subjektivt är det måladt. 'Unge Hemming' vänder sig ej till någon stor publik, men vännerna af stilistisk konst *läsa den med intresse.*»

(G—g N. i Aftonbladet.)

Allas vår Margit. Småstadsskildring. Med omslagsteckning af *L. Sparre.* 1: 50.

»*'Allas vår Margit'* är en god, en *förnäm bok*, frisk som en vintermorgon med rimfrost och strålande sol, *full af godt lynne och konstnärsmod.* — — Det är en *sann förnöjelse* att följa med skildringen, så altigenom förnämt är den gjord. Författaren slösar med fina detaljer och intelligent karaktäristik. — — Boken är ett *konstverk af rang*, om också ett konstverk i miniatyr.»

(E. G. i Nya Pressen.)

»'Allas vår Margit' är ett litet *fint utfördt konstverk*, behärskadt i tonen och nobelt i formen. Margits ljusa, ungdomliga gestalt ter sig full af *gratie och poesi.*»

(Nyaste Kristianstadsbladet.)